

Gerard van Gemert
Doorbraak

8

‘Neem jij hem?’ Storm kwam met de bal aanlopen en duwde hem in Stijns handen.

Stijn knikte. Hij had dit seizoen alle strafschoppen genomen en dus was het logisch dat hij ook deze nam. Maar hij was zelf neergelegd en was er geen ongeschreven voetbalwet die zei dat je nooit een strafschoep mocht nemen die je zelf veroorzaakt had?

‘Neem je tijd.’ Thomas, de centrale middenvelder van Jong Kick ’69 en al jaren ploeggenoot van Stijn en Storm bij zowel Kick ’69 als Jong Oranje, gaf Stijn een schouderklopje. Stijn reageerde niet. Hij was al bezig met zijn voorbereiding en concentreerde zich door de strafschoep in gedachte te nemen.

De bekerwedstrijd in de achtste finale van Jong Kick ’69 tegen FC Praningen, een club uit de tweede profdivisie, was in de slotfase beland.

Doordat het elftal van de Voetbalgoden vorig seizoen kampioen was geworden, mochten ze dit seizoen meedoen aan het grote bekertoernooi.

De jongens hadden twee keer gelukkig geloot en alleen tegen amateurclubs gespeeld.

Er zat daarna nog één amateurclub in het toernooi en de jongens hadden gehoopt dat ze die zouden treffen. Het zou heel bijzonder zijn als ze nog een ronde verder zouden komen, om dan in de kwartfinale een club

uit de hoogste divisie te loten. Maar FC Praningen was uit de koker gekomen, een club die al jaren in de subtop van de tweede divisie rondhing.

De jongens wisten dat er een verrassing nodig zou zijn om verder te komen.

Die leek in de laatste minuten ineens dichterbij dan verwacht. In de eerste helft waren de Praningers al snel op voorsprong gekomen. Het leek wel of juist dat hen overmoedig maakte en ervoor zorgde dat ze gemakzuchtig werden. Zeker na rust leek het of ze bijna arrogant, door zo min mogelijk energie te verspillen, de wedstrijd wilden uitspelen.

Maar het jeugdige elftal van Kick '69 dacht daar anders over. Naarmate de tweede helft vorderde, drukten de Kickers hun tegenstander steeds meer terug op eigen helft.

Storm schoof als centrale verdediger steeds meer door naar het middenveld, waardoor Thomas dicht bij Stijn kwam te spelen. En die laatste twee konden elkaar blindelings vinden. Een aanval over vijf schijven eindigde met een een-tweetje tussen de middenvelder en de spits, waarna Thomas vanaf de rand van het strafschoopgebied uithaalde en de doelman kansloos liet.

FC Praningen probeerde het initiatief daarna weer naar zich toe te trekken, maar kon de wedstrijd niet meer kantelen. Jong Kick '69 bleef sterker, maar toch leek de partij op een verlenging uit te draaien, tot Stijn vier minuten voor het einde een lange bal op zich af zag komen. Hij zette zijn rug tegen zijn directe tegenstander en plukte de bal uit de lucht. Met een beweging

waarbij hij dreigde naar rechts weg te draaien, zette hij de verdediger op het verkeerde been en draaide linksom langs hem heen.

Met zijn startsnelheid was hij meteen bij hem weg en de laatste man moest alle zeilen bijzetten om te voorkomen dat Stijn alleen op de doelman af kon lopen. Dat lukte, maar de prijs was hoog. Toen Stijn even inhield om de laatste man het gevoel te geven dat hij de bal nog voor zijn voeten weg kon tikken, maakte de verdediger een cruciale fout. Hij maakte een sliding.

Stijn maakte daar dankbaar gebruik van.

Hij tikte de bal voor de voeten van de verdediger weg en wilde over het uitgestoken been springen.

Maar dat ging de lucht in en bracht Stijn ten val.

Het gebeurde net binnen het strafschoopgebied, waardoor de scheidsrechter niets anders kon doen dan naar de stip wijzen. Tot overmaat van ramp kreeg de verdediger ook nog een rode kaart voor het neerleggen van een doorgebroken speler.

Nog vier minuten op de klok, een strafschoop bij een 1-1-stand en elf tegen tien.

Stijn begreep dat, wanneer hij de strafschoop zou benutten, de overwinning voor het grijpen lag. De scheidsrechter stond bij de stip en met een hoofdknik nodigde hij de jonge aanvaller uit om de bal neer te leggen.

De doelman van FC Praningen kwam er ook bij staan.

‘Ik heb jou al een paar strafschoppen zien nemen, Wouters.’

‘Naar je doel,’ commandeerde de scheidsrechter.

‘Altijd in de linkerhoek, toch?’ zette de doelman

zijn intimidatie voort terwijl hij langzaam achteruitliep richting zijn doel.

Stijn probeerde zich af te sluiten.

Maar in zijn achterhoofd zei een stemmetje dat de doelman wel gelijk had. Het liefst schoot hij de strafschoppen diagonaal in de linkerhoek.

Zou hij daar nu van af moeten wijken?

Of blufte de doelman? Zou hij op deze manier

Stijn juist willen dwingen in de andere hoek

te schieten en zou hij dan ook op die hoek gokken?

Stijn legde de bal zorgvuldig op de stip

en zette zijn linkervoet even naast de bal.

Daarna draaide hij zich om en liep naar de rand van het zestienmetergebied.

‘Kom op, Stijn.’ Storm stond aan de rand van het strafschoopgebied voorovergebogen om, zodra Stijn de bal geraakt had, in te lopen.

Stijn hoopte dat dat niet nodig was

en dat hij gewoon zou scoren en zijn teamgenoten niet nodig had om een terugstuitende bal alsnog tot doelpunt te promoveren.

Stijn draaide zich weer om en wachtte met zijn handen in zijn zij op het fluitsignaal.

Toen dat weerklonk, wachtte hij nog een paar seconden voor hij zijn aanloop nam.

‘Jij bepaalt wanneer je een strafschoep neemt,’ had Bert Pringel, een van de beste voetballers ter wereld en al jaren een goede vriend van Stijn en Storm, ooit tegen hem gezegd.

‘Laat je niet opjagen door de scheidsrechter.

Bovendien geeft het de doelman net die paar seconden de tijd om toch te twifelen

over de hoek die hij gekozen heeft.'

De doelman zwaaide wild met zijn armen heen en weer om Stijn af te leiden, maar de talentvolle spits keek naar de bal toen hij aan zijn aanloop begon. Hij had de hoek al gekozen en besloten de bal gewoon met de binnenkant van de voet in de linkerhoek te schieten. 'Als je hem hard en zuiver schiet, maakt het niet uit of de doelman de goede hoek kiest,' zou Bert zeggen.

'Dan zit hij altijd.'

Stijn raakte de bal zoals hij hem wilde raken.

Hij wist dat hij genoeg snelheid had, maar had hij ook de juiste richting? Toen hij opkeek, zag hij dat de doelman voor de andere hoek had gekozen.

Nu hoefde de bal alleen nog maar het doel in te rollen.

Maar onbewust had Stijn toch meer risico genomen dan anders en de bal verder naar de hoek getrokken dan hij van plan was. Het leek erop dat de bal tegen de paal aan zou komen. Om het geluk af te dwingen of de bal te helpen, maakte Stijn een sprongetje. Het geluid van de bal tegen de paal kende Stijn als geen ander. In een reflex zette hij aan om naar het doel te lopen voor het geval de bal van de paal terugkwam. Maar hij wist dat hij er niets mee mocht doen. Alleen als de bal van de keeper terug zou komen, mocht hij de bal inschieten.

De paal is een dood element en alleen als een medespeler de bal in zou schieten, was het doelpunt geldig.

Maar het was niet nodig.

Via de binnenkant van de paal rolde de bal over de lijn. Stijn liet zich op zijn knieën vallen en stak zijn handen in de lucht. Heel even kon hij in zijn eentje genieten, tot zijn medespelers zich op hem stortten om gezamenlijk het doelpunt te vieren.

De Kickers gaven de voorsprong niet meer uit handen. FC Praningen kon met tien man geen vuist meer maken en kwam niet meer in de buurt van het doel van het jeugdige elftal.

Gejuich klonk uit het uitvak toen de scheidsrechter voor het einde van de wedstrijd floot.

De jonge spelers van Kick '69 juichten en vielen elkaar in de armen. De overwinning in de achtste finale van de beker was een verrassing, maar niet meer dan dat.

‘Nu wil ik wel tegen een club uit de eredivisie,’ zei Storm toen ze naar de kleedkamer liepen.

‘Sparta '43 of zo,’ antwoordde Stijn.

Storm grinnikte. ‘Dat zou wat zijn.

Dat wij met Jong Kick '69 tegen het eerste elftal van Sparta '43 moeten en dan ook nog winnen.’

Thomas kwam tussen de twee vrienden in lopen.

‘Die zit in de tas, jongens. Dit was weer een overwinning op weg naar de finale.’ Hij lachte.

Stijn en Storm lachten met hun teamgenoot mee.

In de kleedkamer was het een dolle boel.

Natuurlijk wisten de spelers van Jong Kick '69 wel dat ze een goed elftal hadden.

Ze waren vorig seizoen niet voor niets kampioen geworden. Maar dat ze in staat waren om in het grote bekertoernooi van een elftal

uit de tweede divisie te winnen,
hadden ze niet durven dromen.
Hoewel de media daar anders over dachten.
Het elftal herbergde veel talent.
Met Stijn, Storm en Thomas had het elftal
misschien wel de drie grootste talenten van het land
in de gelederen. Hun jeugdigheid zorgde er ook
wel voor dat ze gevoelig waren voor wisselvalligheid,
maar daar was vandaag weinig van te merken geweest.
'Ik ben benieuwd wat er morgen in de kranten staat.'
Stijn had zijn schoenen uitgedaan en was met zijn rug
tegen de muur gaan zitten.
Storm haalde zijn schouders op.
'Hetzelfde als de laatste weken. Dat het tijd wordt
dat de jeugd in het eerste elftal van Kick '69
wordt ingepast.'
'Alleen omdat het eerste een paar wedstrijden
niet lekker draait?' Stijn schudde zijn hoofd.
Storm stopte zijn scheenbeschermers in zijn tas.
'Niet lekker draait? Ze hebben twee keer verloren
en twee keer gelijkgespeeld. De achterstand
op Sparta '43 bedraagt al acht punten.
En omdat wij lekker draaien, is het logisch
dat men zich afvraagt of wij het slechter
dan zij zouden doen.'
Stijn knikte. Dat zou wat zijn, dacht hij.
Dat zij het eerste elftal uit een dip zouden
kunnen halen. Maar dan moesten ze eerst
de kans krijgen. En de trainer van het eerste
was daar blijkbaar nog niet aan toe.

‘Hoe laat is het?’ Storm plofte in de trein op een van de vier lege plekken. Stijn ging tegenover hem zitten. ‘Dan kijk je toch even op je horloge?’ Hij probeerde niet te glimlachen. Stijn wist ook wel dat Storm nooit een horloge droeg. Zijn vriend hield nou eenmaal niet van dat soort poespas. De kille blik van Storm in zijn richting was voldoende om die glimlach toch tevoorschijn te laten komen. ‘Of op je mobieltje?’ voegde Stijn eraan toe, wetende dat Storm zijn mobieltje negen van de tien keer thuis liet liggen. Storm greep naar zijn broekzak en schudde zijn hoofd. ‘Ligt thuis.’

‘Dat zal je moeder leuk vinden.’ Stijn schoof naar het raam toe, zodat Thomas naast hem kon komen zitten. ‘Wedden dat ik dan straks weer whatsappjes krijg met de vraag hoe laat je thuis bent?’

Storm grijnsde.

‘Ze weet dat jij mijn secretaresse bent. En laten we eerlijk zijn, Stijn, je krijgt er goed voor betaald.’

Stijn schudde zijn hoofd. ‘Nou, als ik al het salaris nog moet krijgen voor alle berichtjes die ik naar haar heb gestuurd omdat jij je mobiel niet bij je had, dan kun je je spaarvarkentje stukgooien.’

‘Dierenbeul.’ Storm deed zijn ogen half dicht.

‘Zomaar mijn geliefde spaarvarkentje kapotgooien, hè? Durf je wel.’